

בהם עפ"י כל הוקי היהדות והכשרות  
בביתנו הלאומי.

אשרי הבית הלאומי שיש לו  
חברות לאומיות ומנהלים לאומיים  
כאלה!

אשרי העם שככה לו!

\* \* \*

ולאחרונה תרשו לי רבותי מלים  
אהדות בענין פרטי ומשפחתי.

הריני מודה בזה מעומקא רלבי  
לכל תלמידי ותלמידותי וידודי  
תלמידי ומקירי חברי וחברותי בע"י  
בורה ובספרות קרובי ובני משפחתי,  
וכל חסידי בארץ ובה"ל כן ירכו! —  
שהואילו להביע לי ולביתי את ברכתם  
לכבוד חתונתנו כסוף שלנו  
במברקים ובמכתבים, בפרווח ובשירי  
רים בטתנות ובבקורים.

יחי רצון, שכל ברכותיהם חלבויות  
והאמתיות תתקיימו אפילו למחצה  
—אמן סלה!

עז-מות

5. רחוב נחמני, ע"ש  
הרמב"ן לא ברור אם זה לכבוד נחמני  
הספרהסופר בפ"ת או נחמני, מי  
שחית שומר בטבריה?..

ובירושלם עי"כ עשה לנראה,  
בעלי המכוניות, "מצולאים" כמנהג  
הספרדים, למשה מונטיפיורי ובתי  
את שכו בעברית ובלטינית, "משה  
מונטופיורי" — Montofiori  
במקום Montifiori  
כנראה סגולה לתחית המתים.

\* \* \*

וגם מתלמידי החשוב בחיפה  
לנלתי ידיעה תלפונית ומענינת  
זו: חברת "פלשתינה ללויד" הביאה  
לחיפה ביום שבת זו, חנה"מ פסח,  
המש"ם תלמיד יהודים מרומניה,  
האורחים עוליהרגל סודרו לכבוד  
פסח כאפן כוח: כ"ג מהם נשלחו  
למלון סטרנד, כ"ז מהם למלון "וינד  
זר" והאדיות הגרמניות.. כל בעלי  
המלון והפנסיונים היהודים בחיפה  
שולחים את מהמאותיהם (את ה"מ"ם"  
השנית הוסיף הבחורחועצער בט"ו  
עות — עומת) למנהל החברה על  
מפעלו החשוב והכביר לטובת הישוב  
העברי והמלונים העברים בחיפה,  
האורחים בעצמם שלחו לכל העתונות  
אים את תודתם העמיקה לחברה ולמ"ד  
נחלת על כרת הכנסת אורחים עקיימן

ולידתו של רעיון "התהלוכה" לכתל"י  
המערבי אגלה לכם שום סוד קטן.  
נתחלקו הרעות בין חברי ישורון:  
חד אמר — רק הרשות ומיירות-קדש  
בישורון חד אמר — תהלוכה דומא!  
ובא ר' בנימין ח"ט מבית הכרם והכי  
רוע ב'ניהם: גם דרשות וגם תהלוכה!  
וכך נוצר ה"נבייטוסה" שלנו ביד  
רושלב. אעפ"י שהרעיון אינו חדש  
וכבר קדמום אחרים לפני שנים אחד  
דות בבית-העם...

\* \* \*

ותלמידי ממגיני השפה העברית  
כת"א שולח לי רשימת "רעל חסא"  
מחשליטים ברחובות ת"א:

1. רחוב אדולף קרמיה, *Adolf Crémier* כתוב בלטינית
2. רחוב קרל נטטר, *Karl Nutter* במקום *Adolphe Crémieux* במקום (שמו העברי היה יצחק משה).
3. רחוב קרל נטטר, *Karl Nutter* במקום *Carl Netter*
4. רחוב ש"ס רבינו ביץ, *Rabinowitz Street* כתוב:

ולא ידוע אם תכוונה להאחים רבינו  
ביץ, או לפהוד הבירה בת"א, או  
לסופר "שפר"??

ובעקשנות: לא נלך מכאן! לא  
נלך מכאן! ואחריתם החרו החזיתו  
"שלישיות" רבות כאלו..

ולרעני הדור אומרים כי אלו לא  
היו הלוצים אלא הלוצות שלבשו כלי-  
גבר והתחפשו לחלוצים..

ומרב. ברוה נכנסו גם חתיירים  
ועלי רגל עם נשיהם לתך  
הרקוד והיה "ליהודים"...

ומספרים כי האורה הגדול מבלגיה  
הזויר והשתפני מר ונדרולדה חשור  
הת עם רעיתו בע'רנו, ספר לאחד ממד  
נהלי "מלון-יוז" בהתפעלות על "נביי  
כיוסח" של ה"ז"ו, שראח  
בצאתו מהקבר הקדוש..

אגב, מוסר לי עתונאי חשוב בעיר  
רנו בלחישת כי שאל מאת הרב הגר  
דול שלנו מפני מה לא נספח אף הוא  
לתהלוכה, וענה כי הושש הוא שטא,  
יאמרו עליו שהוא הולך עם הצעירים  
והרוח החדש..

ובלאו הכי, האם לא אומרים עליו  
שהוא נועח לצד החמשים, חא??

ומטעם זה לא הסכים בשום אפן  
להצעת העד של האמפיתיאטרון,  
מפני חשש מה יאמרו הבריות?

אכן, דיפלומט גדול הוא מורנו  
זרכנו ומכנים את הפוליטיקה לתוד  
הקדושה..

ואם תרצו לדעת, רבותי, — ולמה  
לא תרצו? — ביצר היתה הורתו

אם גם "לב אחד"??.. והנה בהגיעם  
אל חנויות בנידודנו אשר מן הצדי,  
נתפרצה שורה עזה וחוקה: "וטחיד  
לבנו! וטחר לבנו!" והקול הולך וחד  
זק ובנידודנו עומדים ומשתאים ושרי  
אלים זא"ז "שו האדא? (מה זה?)

הגם ל"יאטוד" יש נכי מוסה?.. כי  
זה היה ביום ששי, יום הג לשלש הד'  
תות: נבי מוסה של הערבים, "נביי  
מוסה" שלנו "יום הששי הקדוש"  
של הנוצרים — שלש רגלים ביום  
אחד ועל רגל אחת..

ואולם בהגיע התהלוכה לשער יפו  
נתפרחה החכילה נתישרו הרגלים  
וגשתחרו הידים וה'תה להם הרוחה  
מה עשו? — יצאו ברקוד ובמחולות  
— ברהבה אשר בשער יפו לאור הפנ'  
סים.. גשתלכו הידים ונתרוטמו  
הרגלים כאליתן ונפתחה השירה, שיי  
רת הקומקום וכלם יחד מרקדים רקור  
דים לא של הרגלים בלכד כי אם רקור  
הנפש-כלם התאחדו כאחד לתנועה  
אחת, לתנועה של חרות ושרו בקול

כל אויבינו כל שונוי  
נו, כ—ל—ם ילכו מכאן! ושירה  
אחרת עונה לעומתם בשירה וברקוד:  
"לא-לא-לא לא, לא נלך מכאן!"

וכרב התפעלות תפש יחודי פולני  
בעל קפוטת ארוכה ושטריומל לראשו  
שני הלוצים בזרועותיו מימן ומיש'  
סאל והחוש המשלש הזה רקד ושר

שעה לאיש איש ח"ה, אכף פי יודע

בקנליקולות כדי להקדים איש את  
חברו ולהביא את תפלתו ראשונה לפי  
ני כסא-קבוד, כניכול..

\* \* \*

בדרך חזרתם היו עוליהרגל כאר'  
בעת אלפים אש, כן ירכו רבש"ע!  
ואחכ"י נתלכרו ונתחברו יחד והיו  
כאיש אחד, שאפילו לכחט  
דקה לא היה מקום ביניהם. אתב"י לא  
יכלו פשוט לדבר זה עם זה מהמת  
שידיהם היו תפושות ודהוקות. ומעשה  
ביהודי אחד שהתעמש, לא עליכם,  
ולא יכל למחט את אפו הוב העי  
שעה עדי הגיעם לשער יפו, ואולם,  
ראו זה פלא! למרות כל הדוחקאד  
דבלה וכל הלהץ לא נתמעכו הזקנים  
והילדים ואפילו הצעירות, ממש כמו  
בעזרה בבית-המקדש לפנים..

לא הלכנו הרגלינו אלא שנדחקנו  
והגוש הלך והתנווד ממקומו כ"גולם"  
זה של "הביכחה" והשטרטים מבני  
עשרת השבטים עמדו משני הצדדים  
והשגיתו על הסדר, מקלותיהם הדקים  
בידיהם ואומרים בעברית:

Schmenayim, Schmenayim,  
please!

(שמניים, שמניים, פליז!) כלומר:  
שלים, שנים, בבקשה!.. והקהל הלך  
"שמניים-שמניים" כל הרגלים היו  
לרגל אחת וכל אתב"י היו באותה  
שעה לאיש איש ח"ה, אכף פי יודע

נו הפסרדים וריוזן ומקדימין גם בג'  
מרהתמלה ולאחר שנמרו בשירה וכי  
מקהלת "לכה דודי", ברחבה, עזבו את  
המערכת ואחיהם האשכנזים תפשו  
כ"טרטרים" אסתים את מקומם..

הע"ד הגדול והחון מישורון ואחד  
ריו בנו של הגבאי הגדול מהחורבה  
נתנו בשיר פולם והקהל עונה אחריהם  
בקול רם, אז הוציאו החסידים את  
"כלי-התותח" הגדולים שלהם ועמדו  
מחנה מול מחנה כאויבים ממש, וה"  
מלחמה" — מלחמת שמים נטושה לא-  
רך כל החזית של הכתל המערבי, לפי  
יום מה שנאמר ב"לכה דודי": ימין  
ושמאל תפרוצו..

בן-המזכיר קופץ בקול וצועק בקול:  
"קול ה' בכח!" ובן הגבאי עונה לעד  
מתו בקול, "וירקדים כמו עגל"..

החסידים מתפללים וצועקים -  
"קומי צאי מתוך ההפכה" והחפשים  
עונים בשירה: "שמעו ותשמע ציון  
ותגלח בגות יחודה"...

ובן-המזכיר צועק בקול רם ונשא:  
"בואי-בלה באי בלה! ובן הגבאי  
ירק לעומתו ושא: "בואי-בשלום!"  
ופתאם נשמע קול שירה: "יגדל  
אלהים חי!" והקהל עונה לעומתו:  
"יגדל אלהים חי!" וקהל-החסידים  
ססטרדימין צועק, "חי וקים!"..  
דומה היה כאלו בני-אדם אלה  
מתהרים איש באחי, מנצחים - זא"ז

ירקות ולימונטה היו סגורות כלן על  
מיסגר כיריחו בשעתה וכלתה רגל  
שלהם מן השוק, בבלי-ראח ובבל ימ'  
צא אחד מהם בכל הרחוב ואינם —  
נחל קישון גרפם! וכששאלו סוכריי  
הירקות שאלת-תם בלשונם: "שו  
האדא?" (מה זה?) וענו להם כי  
כמה אלפים "סהוניזון" צריכים לעבור  
כאן..

כשהגיעה התהלוכה אל הכתל מצד  
או לפניהם מנין של ספרדים ומצד שני  
מנין של חסידים מאגד"ו ובנו של  
המזכיר המעופף בתוכם.. וכלם התפ'  
ללו מנחה, כשראו החסידים את המ'  
חנה הכבד של "עולי רגל", שבאו בני  
עריהם ובזקניהם, אמר אחד מהם  
בקול רם וב'ורטון.

— "דעם כותל-מערבי וויללען זיי  
אויך צו נעהמע פון אונז די טריוי-  
פניאקעם?" (הגם את הכתל-המערבי  
באו לכבש ולקחת מאתנו ה"ט'  
ויפניאקים" האלה??)..

ואמנם מיד הוזל, "הכבוש" ועולי  
הרגל התפרצו אל הכתל וכבשו אם לא  
את "הרומחיות" היו לכל הפחות  
פנה אחת, אכן אחת של הכותל, ואז  
התחילה, "אובסטרוקציה" חוקה מצד  
החסידים, והיינו: בן-המזכיר התחיל  
מתפלל בקול רם ונצעקות כדי להפי'  
רוע את החפשים ימ"ש..

ואולם, תשועת ה' בהרף עין, אחי-